

Otevírání cest 2012

... jaro! Je tu jaro...

Otevírání cest

23.3. - 25.3.

Nějak mi připadá neuvěřitelné, že je tu začátek další sezóny. A vypadá to opravdu slibně. Předně to vypadá, že nás pojede pět. To je dobré. K tomu je pravděpodobné, že s námi vyjede ženská. Tak uvidíme.

Sraz je na Masaryčce v 18.15. Je to s podivem, ale s malým zpožděním tu opravdu všichni zúčastnění jsou. Než jsem s Michalem vyřídil formality pro cestu vlakem, stál spoj připravený na nástupišti. Bez jakýchkoliv problémů jsme se navlakyli, zaujali místa k sezení a následující hodinu a čtvrt prokecali.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
Praha	0	101	0	0	21

Cesta samotná nepřinesla žádný mimořádný zážitek a tak jsme v poklidu vystoupili v Kolině na zastávce. Vlak odjel a tak jsme zůstali sami ve tmě. Vlastně ne tak docela. Je tu na nás čekající Standa. A tím jsme v plné sestavě. Tedy Moje neskutečnost Dig, Standa, Michal, Šnek a Lenka. Ta je úplně čerstvá. Takže je nás pět. A to je pěkné.

Úplnou tmou se přesunujeme soustavou lávek a mostků přes koleje a přes Labe. A za 100 metrů jsme u stadionu, kde máme zajištěný nocleh. Během tohoto krátkého přesunu se Lenka stihla zranit a k tomu spustit alarm na svém kole. Šikovná. Je tu nějaká skrumáž. Aha, hraje se tu zápas místních hokejistů se stejně trhlými protějšky z Ústí nad Labem. Ted' je přestávka mezi druhou a třetí třetinou. Teda ale žije to tu...

Standa došel na recepci pro klíč a nechal si otevřít kumbál, kde budou ubytovaná kola. Teda žádná sláva. Je to tu malinký a ještě z poloviny plné zásob pro zdejší občerstvení. Po chvíli manévrování jsme je tam dostali a pak už jsme se přesunuli do patra do pokojíku.

Nezklamal. Je jednoduchý a docela pěkný. Odhodili jsme bagáž a začali se starat čím a kde naplnit prázdná bříska. Začali jsme restaurací hned v objektu stadionu. Jako ano, lokál pěkný, nekuřácký avšak poněkud plno. Dobrá půjdeme jinam. Upřímně, nechce se mi. Prošli jsme půl města, málem navštívili bordel a po několika kilometrech konečně našli rozumou hospodu. Co se dělo uvnitř? No, jako vždycky. Srandičky, jídlo samotné, legrácky, pivo, žertíky a v jedenáct odchod zpět na stadion. Ani ted' se nepříhodilo nic pozoruhodného.

Na stadionu jsme zalezli do ubytovací části a aspoň já, krátce po převlečení do nočního velmi rychlý konec.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
Kolín	24,2	102	5,3	8,9	16 - 12

Ráno 24.3. sobota

Probudil nás Michal štracháním. V PŮL SEDMÝ!!! Přes tuto nenábožnou hodinu začaly ranní činnosti.

Odjíždíme v půl deváté.

Dig.

K tomuto bych rád snad jen poznamenal, že v tuto dobu obvykle (každý den) vstávám do práce a pro mou osobu je tato doba po těch letech tak nějak normální na vstávání ;-)

Mis.

Je nádherně. Město opouštíme vedení Michalovou navigací směrem na Radovesnice 1. Je to nejobvyklejší výjezd mimo hlavní silnice. Až na kraj města se neděje nic zajímavého. Sotva však přišel první kopeček, začala mít Lenka potíže. Je to pochopitelné. Jede dnes poprvé na kole s vyhlídkou, že ujede víc než svůj rekord 15 km. Také stroj, na kterém jede je pro ni úplná novinka. A kromě toho jí od dnešního rána bolí břicho. Pokud uvážíme všechny tyto výhody a přidáme k nim, že kolo není na její postavu ještě seřízeno, máme jasnou odpověď, proč jí zastavil první kopeček. Nezbylo než popořadě eliminovat dříve jmenované. A protože s břichem nic neudělám, začnu se seřizováním kola. Hned první pokus přinesl ten výsledek, že kopec vyjela. Ne nejrychleji, ale sama. Pak jsme nějaké ty kilometry jeli v pohodě, za intenzivního svitu slunce a jen lehkého povívání vánku. Krajina kolem má rovinatý ráz s nastaveným jarem.

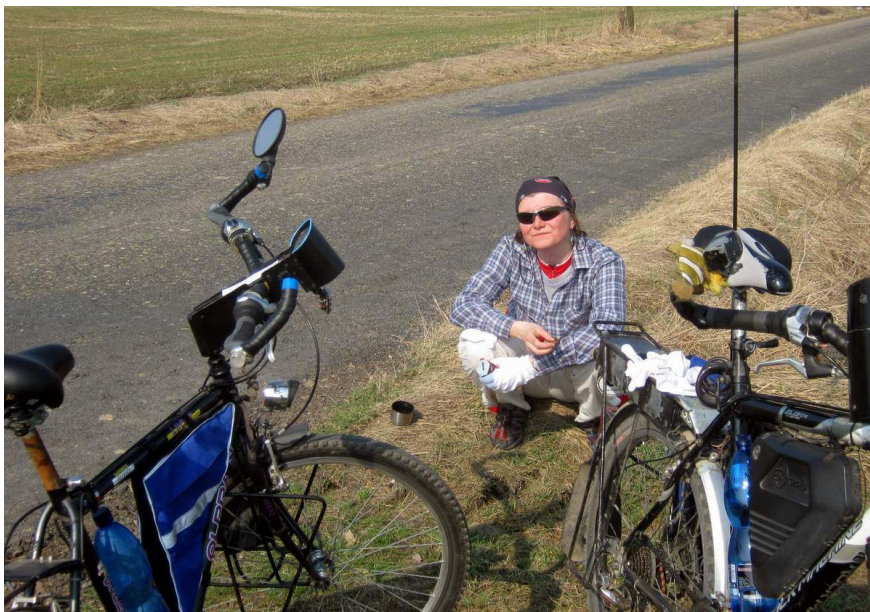

K vidění je i pracovní nasazení. Tento človíček je nejspíš jediný, který doopravdy pracuje.

Další zastávka byla za účelem zasypání Lenčina organismu cukrem. Měla to být prevence proti odplavení živin ze svalového aparátu.

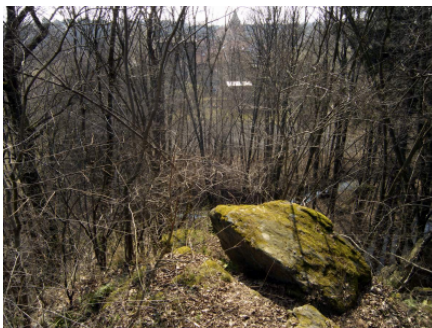
Povedlo se, pokračujeme v jízdě. Jen mě mrzí, že Lenka spíš dře, než že by si užívala. Ale nevdá, to doladíme. A najednou... Košice? Že by mi něco uniklo?

Pak jsme krásným pohodovým přejezdem dosáhli první atrakce. Jde o hrad Sion. Lenka je poněkud překvapena zjištěním, že má za sebou 30 km. Co k hradu samotnému? Já jsem tu byl mnohokrát, pro mě se tu mění jen roční období, kdy se tu vyskytuju. Hrad samotný je pořád na svém místě, pořád jsou to trosky a ani bílou paní nikde nevidím. Pro nás současný pobyt je podstatné, že tu odpočíváme.

Je tu pěkně, ale chtělo by to popojet. Poklidně odjíždíme směrem na Malešov. Jede se báječně. Lenka se chytila tempa skupiny a všechno je skvělé.

Zastavili jsme u památného šutru věnovanému bitvě u Malešova roku 1428. Pěkně, ale omáčku k tomu dodáme z internetu.

Pro mě je zajímavé jen to, že mi krásný nový bágl vyskočil z háku. Nějak mi není jasné, jak je to možné. Při bližším ohledání to vidím. Lidský faktor. Jsa úplným blbem, zapomněl jsem nejzákladnější věc, a sice zaháknout gumu za spodní hák. To jsem ale Jouda. Kdyby mi to vypadlo někde při nějakém živějším sjezdu někomu za mnou do cesty...

Přijeli jsme do Malešova. Podle mapy a Michala je tu někde hrad. A prý velký. Zajíždíme tedy mimo hlavní silnici a on je tu kostel. Hmm, nic moc. Jedeme dál. Dig.

No pravda, nebyl jsem tam cca 20 let. Možná jsem se malinko seknul. O vesnici, o dvě...

Mis.

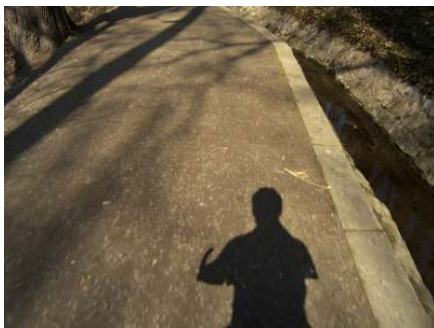
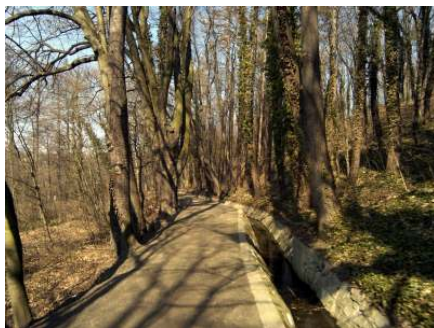
Tady máme opustit silnici a pokračovat nějakou romantikou. Akorát nájezd se ukázal být trochu v nesouladu s mou představou. Ale pravda je, že ani Michalova navigace nás nenavedla hned napoprvé. Ale našli jsme to. Ano, krásná polní cesta, nádherné výmoly, překrásné šuty a v nejprudším klesání báječný kus bahna, který bylo nutné zdolat převedením. Prostě romantika. A k tomu sem prosvítá slunce a je docela teplo.

A zákonitě přišlo, jak to v Čechách a okolí bývá, protisvah. Taky výživný. Sice jetelný, ale pro některé nováčky měl výzor Alpských štítů. Nahoře pár chat a zase padák dolů příšernou cestou... A hle, ona je tu restaurace. Šnek jí hned od počátku začal přezdívat stánek. Nerozmýšleli jsme se dlouho a zamířili k němu – k ní... Vypadá to tu fakt nádherně. Za budovou prudký lesnatý svah, velká veranda se stolkami a židlemi, vysoká podezdívka, plac před ní, pokračování stolů a židlí, kousek zeleného pásu a rybník. Nebo spíš jezírko. To vše zalité sluncem... Fakt nádhra. Avšak zatímco se ostatní kochali, já jsem zcela pragmaticky studoval vyvěšený jídelák. Ten mě zaujal malou a mizernou nabídkou. A co bylo nejhůř, pivo jen láhvové. A ještě drobnost, není tu dost místa pro naši pětičlennou skupinu. Museli bychom nás rozdělit k několika stolům. Takže navzdory kráse zde panující jsme jedli jinam. Lenka se ještě pokoušela rozhodnutí zvrátit, za podpory Šneka, ale neprošlo.

Další část cesty vedla stále po čtvercovém údolím říčky Vrchlice. Mně se tu velmi líbí. Jsou tu romantické ruiny starých mlýnů jako stvořené pro natáčení bojových filmů. Krásné. A přitom cesta není špatná.

A tak pozvolna jedeme, přejíždíme malé můstky přes náhony k mlýnům a další přitékající potůčky, až je tu najednou konec v podobě hlavní silnice. Naštěstí ji jen přejíždíme a pokračujeme po čtř podél železnice. Oproti normální silnici má tahle cesta výhodu v tom, že vede do města po rovině. A kromě toho nabízí vyhlídky na chrám Sv. Barbory a to odspoda. Což je velmi netradiční.

Dig.

Ke konci této údolní cesty, je v pravé části ve skále vytesána poměrně zdařilá podobizna Jaroslava Vrchlického. Mis.

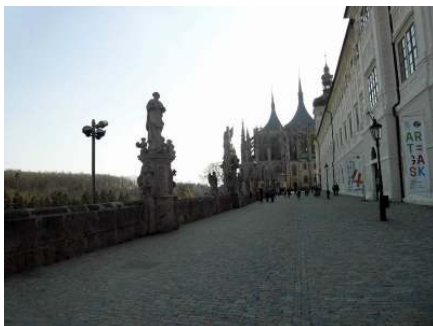
Kvízová otázka: podle které říčky Vrchlice si tento spisovatel Emil Bohuslav Frýda zvolil svůj pseudonym Jaroslav Vrchlický?

Za pár minut nás cesta zavedla do starodávného centra, kterému tady říkají Vlašský dvůr. Na jízdu nic moc. Hodně do kopce a jako dláždění šutry. Pěkné to sice je a podtrhuje to starobylost místa, ale jet se po tom nahoru nedá. Ale zase jako odměna je nahoře hospoda. A hned dvě. Ale ta námi vyhlédnutá má stolky venku na ulici se zákazem vjezdu. Tak to je ona. A v ní proběhl oběd. Klidný, pohodový, bez větších skopičín. Dig.

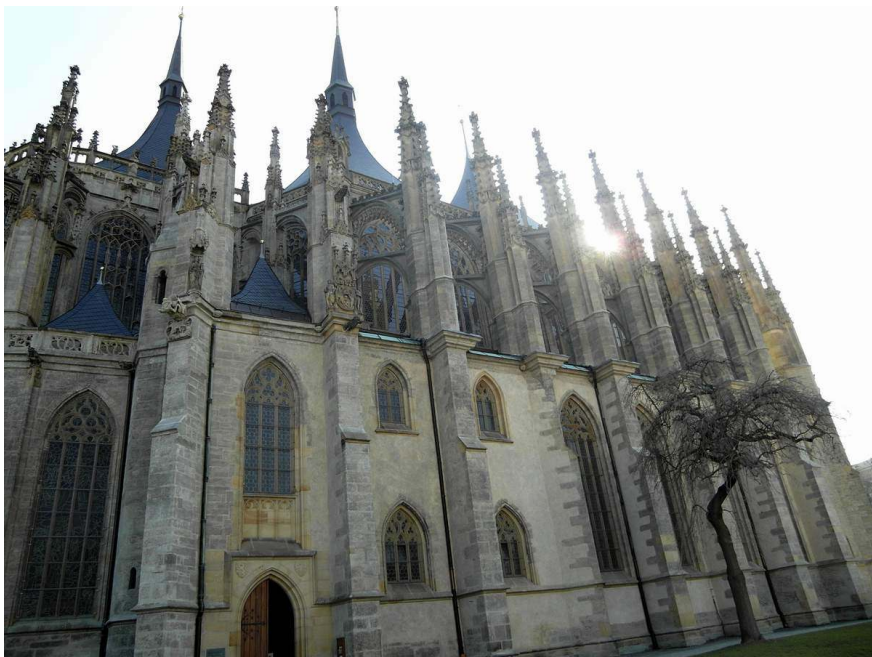
K tomuto musím poznamenat, že poblíž restaurace jsme chvíli předtím minuli nadživotní sochu K. H. Borovského. Viz. mé foto. Mis.

Jakmile jsme pozřenou krmi aspoň trochu natrávili, vydali jsme se na prohlídku zdejších atrakcí.

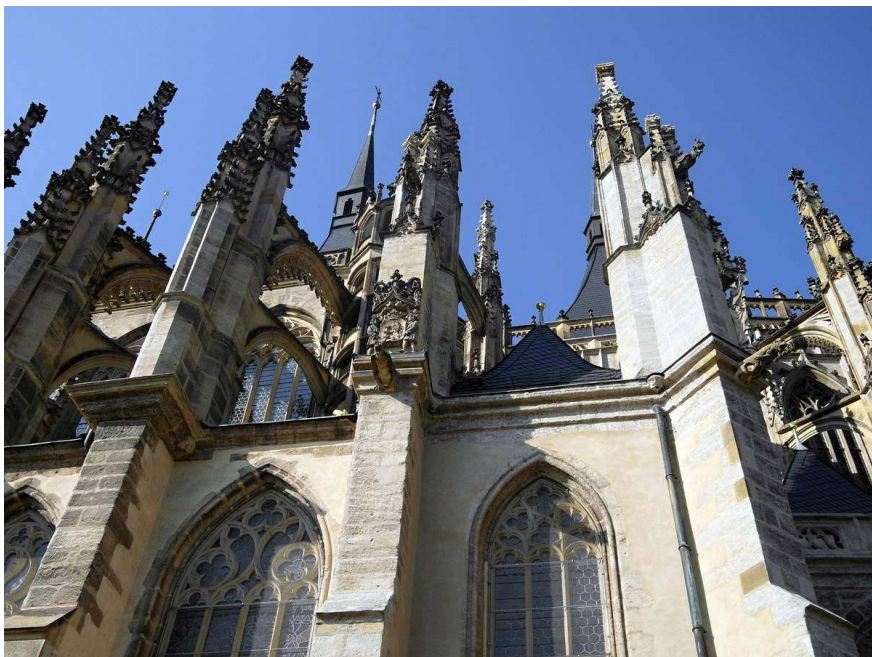
Přesněji chrám Sv. Barbory. Mně moc nezajímá, protože jsem ji již několikrát navštívil a jak prohlásil Michal, bude tam šero a zima. Já za sebe bych chtěl navštívit stříbrný důl, kam v sezóně voděj turisty a jiné cvoky a to v zapůjčeném hábitu, s helmou, svítlíkem do ruky a kufříkem s bateriemi. I tam už jsem byl. Ale chtěl bych ještě jednou. No nic. Návštěvou poctila Barboru jen Lenka. I ona zde již byla, ale je na tom stejně jako já v poměru ke zdejšímu dolu. My ostatní jsme na ni velmi rádi čekali venku na sluníčku za intenzivního odpočinku. Akorát Šnek pořád zdírazňoval, že jsme minuli dva stánky a v nich určitě mnoho piva. Sice jsem mu nabídnul, že může jet k tomu, co je nejbliž a v přímém dohledu, ale pronesl něco ve smyslu, že samotnému se mu špatně chlastá a zůstal sedět na trávníku.

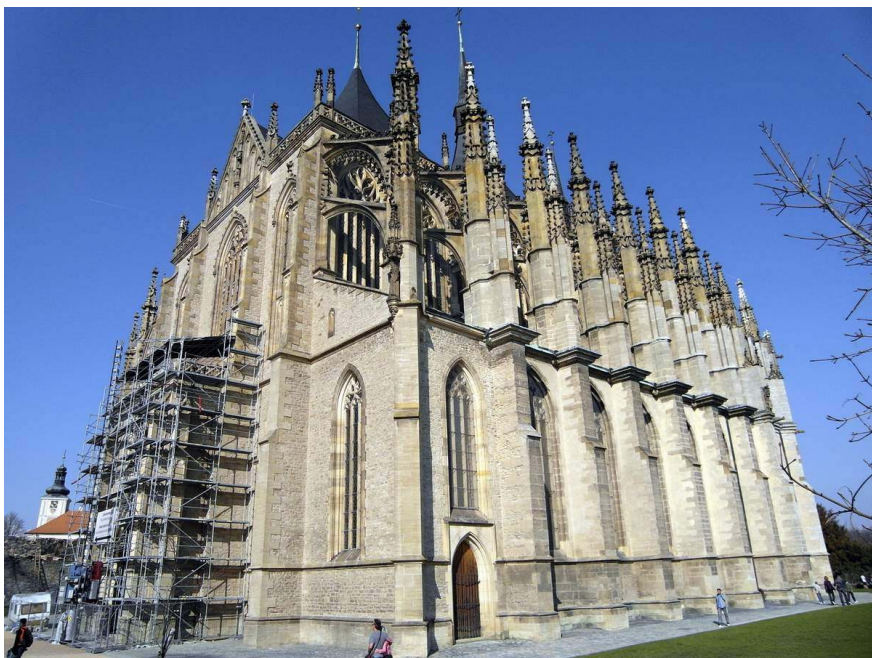
Tak to je on – Chrám Svaté Barbory

pořád On

detail Chrámu Svaté Barbory

stále probíhající opravy Chrámu Svaté Barbory

Lenka se vrátila z náboženského vytržení a tak jsme se vydali na další pouť. Začali jsme návratem do centra.

Krátce po rozjezdu však Standa vznesl přání trasu kapku natáhnout, protože se mu zdá příliš flákací. Mluvil o Čáslavi. Jako ano, bylo by to fajn. Jenomže... já za sebe mám letos najeto k tomuto okamžiku jen 130 km a to hlavně pomalu a při hledání výjezdů z mého nového bydliště. Lenka na to fakt nemá, Šnek kouká zoufale a i u Michala převládlo, že pojedje raději pomalu a pohodově. Tak jsme to rozdělili, že Standa se pojedje proletět a pak nám řekne, kde byl, koho potkal a jak se měl. My ostatní pojedeme zvolna k cíli.

A je pryč. My se necháváme velmi zvolna vyvést Michalovou navigací ven z města. Jde to velmi pěkně. Je odpoledne plné slunce a tepla, jedeme zvolna a pohodově.

Neděje se nic mimořádného. Krajina kolem je skoro rovina. Tedy až na pahrbek, který právě zdoláváme. Ani to by nebylo zajímavé nebýt toho, že cestou dolů mi moje navigace oznámila, že jsem překročil povolenou rychlost. Tak to je teda fakt síla. A kolik

jsem to vlastně jel? Aha, 58,9. Hmm, to už tady taky bylo. Tenkrát za účasti policie ČR a pokutových bločků. Dneska tu našťestí nejsou.

Jo, aha, moje navigace. Jistě vám, kdo mě trochu znáte, to nepasuje. Dokonce bývám hlasitým odpůrcem těchto zařízení na kole po zkušenostech s nimi. Je to prostě tak, že odřikáného krajice největší chleba...

Kdysi jsem si u jedné internetové firmy objednal nějaké naprosto nejdůležitější nezbytnosti, a jak se tak matně pamatuji za cca 2000,- CZK. A oni najednou ze mě udělali VIP klienta a poslali mi jako pozornost navigaci. Přístroj sám je bez jakékoliv značky, ale umí přehrávat MP3, taky filmy (obrazovka 4,5“), umí vysílat zvuk jako rozhlasové vlny, umí být čtečka na elektronické knihy, umí ukazovat fotky a obrázky, má přepočítávala měn, fyzikálních veličin a jiných potřebných věcí, umí kalkulačku, jsou v ní nějaké hry, dá se zapnout jako normální počítač s instalovanými Win XP a jako bonus je v něm navigační program IGo8. A ten sám umí neuvěřitelné věci. A právě mimo jiné, pokud se to zapne, hlasem upozorňuje na různé události. Já to v rámci testů, zda celá mašinka k něčemu bude, mám zapnuté úplně všechno. A tak si spolu povídáme. Krabíčka něco podotkne a já jí odpovím, že vím a ať neotravuje, nebo tak něco. Zvenku to asi vypadá komicky. Jedoucí cyklista si s někým nahlas vypráví...

Dig.

Až se s ní začneš hádat jako já s tou svojí, tak to už je na pováženou...

;-)

Mis.

Ale dnes v době hlasitých handsfree... A tak se mě škatulka snažila přesvědčit, že pojedeme pomaleji. Marně. Hned pod kopcem je křižovatka, kde dáváme přednost úplně všem a jedeme rovně do polí. Tam jsme zastavili a krabíčka povídala, že pojedeme doleva. Nevyhověl jsem jí a jel s ostatními rovně. Škatulka prohlásila, že jsem sjel z trasy a od té doby ani nepípala. Nejspíš se urazila.

A tak jedeme polní cestou podél trati a dobíráme si Michala a jeho navigaci. Vypadlo z něj, že jeho zařízení umí ukázat mimo jiné také hospody v okolí. Hned jsme se na něj sesypali, jak to, že do teď nic neřekla. Dostalo se nám poučení, že tento druh navigací nemluví, ale jen vydává zvuky. A ty jsou teď vypnuty. A použít svůj hlas ho prý nenapadlo. Na požádání zapnul sledování hospod a hned mu jedna vyskočila pár desítek metrů od nás. Co je to za blbost! Jsme v polích...

Ukázalo se však, že chytrý SW měl pravdu. Hned za přejezdem je fotbalové hřiště a u něj malý výčep. Šneka to zaujalo. Prý by se takhle dalo jezdit od hospody k hospodě. Na to jsem reagoval, že krabíčka neumí značky piv, které se v daných lokálech tankují...

Zastavili jsme na jedno. Není nijak extrémní horko, ale napít se to chce. A samozřejmě pořádně probrat právě zdolané kilometry. Oba... Je zajímavé, že ač máme s sebou dvě automatické a velmi chytré škatulky, ani nadále se nedá zjistit kloudná informace o kilometráži. Na otázku ...jak daleko, kolik už, kolik ještě a kdy už tam budem, se stále používá standardní odpověď 15 nebo 6.

Poseděli jsme, odpočinuli si a pokračujeme zvolna podle připravené trasy. Jede se velmi dobře. Jsou 4 odpoledne, slunce pěkně hřeje, prostě paráda. Akorát rychlost už tak dost nízká zvolna klesá. Lenka toho má opravdu dost. A Šnek se na její rychlost hravě dorovnává. Já s Michalem jedeme vpředu a probíráme „pánské“ záležitosti, pak je kus pauza a následuje Lenka a Šnek. O čem oni rokují, nemám zdání. A jak se tak suneme pozdně odpoledním sluncem prozářeným časem, předjela nás dvojice. On a ona. On na sice vytuněné, ale přesto plečce. Ona na stroji skoro stejném, jen s výhodou přidělané sedačky a v ní dítě. Přes tyto nedostatky docela jedou. On viditelně poporostl, když předjel vyšperkované dálkové speciály.

Pořád si jedeme v pohodě, když tu najednou z protisměru inlajnista. Teda ten má odvalu. Silnice je docela rozbitá a auta, aspoň nás, vůbec nešetřej. Teda ale upaluje nezřízeně. Má na sobě viditelně drahé a nejspíš značkové stylové oblečení... Asi to umí a nejede tady prvně. A je pryč. To byl fofr.

Dig.

Ještě bych rád doplnil, že my jeli z kopce a ten inlajnista jel do kopce!

Mis.

Nechali jsme se dojet druhou dvojicí a ohlásili, že se s Michalem trochu proletíme. To proto, aby pomalujedoucí neměli pocit, že jsme se na ně vykašlali. Pak jsme se zvolna rozjeli. A nějak jsem se začal cítit naprosto báječně. Rychlost se ustálila na 29km/h. Jede se skvostně. A tak si tak pelášíme podvečerem a hele, v dohledu je dvojice, která nás předčasem předjela. Někdo jsem dostal chuť jim něco vyvést. Ale napadla mě jen jediná věc. Trochu zkazit radost jemu. Mám na mysli to, jak se cítil být úžasným, když nás předjel. To půjde...

Podřadil jsem, radikálně přidal, zařadil nejtěžší převody a mocně zabral. Rychlost se ustálila na 35 km/h. Jo, to bude stačit. A tak jsem si ho vychutnal. Pro zvýšení efektu jsem ho předjel v těsné blízkosti. V zrcátku jsem viděl, jak naprosto nepochopil, co se to stalo. Předjela ho velká těžká věc a co víc, skoro dvojnásobnou rychlostí, než jede on...

Mám rád, když ze mě lidi nemůžou...

Pak jsem vypřáhl a nechal pomalu klesat rychlost zpět na 29 km/h. Kolem je to pořád jako na Kolínsku. Je vidět do daleka, nikde ani kopeček. A tak jsme s Michalem za pár okamžiků v Kolíně u nádraží. Tady počkáme.

Sledovali jsme pohyb na nádraží. Teda tam se děly věci. Představte si, lidi nastupovali do různých vlaků, z jiných zase vystupovali... No neuvěřitelné. Do toho tu a tam nějaký vlak odjel, jiný zase přijel. Mají to tu zmklé...

Asi za deset minut přijel Standa. COŽE? Jak, Standa? Dyt' má být v Čáslavi, v lepším případě se vracet na Kolín. Teda ten to vzal hopen.

Dig.

Jen jsem si zajel trasu, kterou jsem původně navrhoval, čili Čáslav, Žehušice, Kačina a zpět do Kolína. Sice v Kačině měli zavřeno, neboť byl teprve březen, ale kdy se tam zase podívám?

Sar.

Zase na druhou stranu má z nás najeto nejvíc a nikdo ho cestou nebrzdil nápadama s hospodama a podobně. Ještě mě napadlo se zeptat, jestli předjel taky Lenku a

Šneka. Prý ano a jsou kousek odtud. Tak to je dobře. A opravdu za pár minut přijeli. A tak se vydáváme na poslední část dnešního výjezdu, návrat na stadion.

Jde to dost dobře. Nečekal jsem, že je to tak blízko. Včerejší procházka mi přišla být nějak delší. Zastavili jsme u stolečků patřících k hospodě, a ještě jsme ani pořádně nesesedli a už tu byl hospodskéj, že kolik si toho dáme. „Cože?“ „No piva né?“ „Jo, moment, jen si odložíme herberk a hned jsme tu.“

Tolik myšlenka. Reál úplně jiný. Trvalo nám hodinu a kousek, než jsme se dostavili. Protože převléct, sprcha, pokecat a spousta jiných veledůležitých věcí. Jo, dobře, jsem ochoten ustoupit u Lenky. Chce se očistit a upravit, a vyžaduje masáž svalstva. I to chápu. Vzhledem k jejímu vzdálenostnímu rekordu a dalších „poprvé“. Ale u ostatních to nechápu. Prý chtějí být v čistém. V hospodě? Proč? A v čem seděli v hospodě na obědě? A není trochu nesmysl se umýt, převléknout a pak jít do hospody načuchnout smradem? Kromě toho mám obavu o místo pro nás u jednoho stolu. No, jak chtěj vaši...

S Lenkou jsme přišli do lokálu asi půl hodiny po ostatních. Už jsou skoro po jídle a sedí u stolu pro čtyři. To vyřešíme. Stačí židle od vedlejšího stolu. Akorát obsluze se to moc nelíbilo. Mám na mysli tu tlus... tuč... plnoštíhlou chemicky blondatou ženskou, co byla mladá tak před čtyřiceti lety. Hned jak ji vystřídali pánové, bylo vše velmi rychlé. Objednávka, donesení žádaného, odnesení nádobí, a zásobování tekutinami. A najednou je jedenáct. Cítím se být nějak unaven a cosi mě táhne na pokoj. Něco mám ještě udělat. Ale co?

Za pár minut jsme na pokoji. Pokračuje veselá zábava. Sundal jsem si kalhoty a zalezl do postele s tím, že se budu účastnit zábavy a až se půjde spát, přendám se do nočního...

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
Kolín	58,9	168	66	12,8	22 - 11

Ráno 25.3. neděle

Kolem je tma, ozývají se pravidelné hlasité zvuky. A také nějaká abnormalita. Aha, to je chrápající Šnek a Standa, který ho umravňuje...

Ráno.

Probuzení bylo tentokrát pohodové. Nikdo neštrachal. Ale pro změnu nám v noci posunuli čas. Je tedy o hodinu víc. A aha, nějak jsem se nestihl přendat do nočního...

Slastně se válíme a to až do okamžiku, kdy byl najednou z ničeho nic Michal připraven k jízdě.

Dig.

Ještě, že jel Michal s námi, takto jsem nebyl já první, ale až druhý a nepíše se o mne tudíž ve zprávě.

Sar.

Jo. Takže snídaně, balení a odjezd.

Opustili jsme ubytovnu a vydali se vedení dvěma navigacemi na Prahu. Dvěma proto, že u mě nastala druhá část testu. Včera měla škatulka jen monitorovat, dneska nás povede. A Michalova je v záloze.

Město opouštíme stejnou cestou jako včera a to až do Radovesnice I. Svítí slunce, ale není teplo a fouká proti. A to tak, že hodně. A tak se ploužíme do dvou kopečků opravdu pomalu a Lenka chvílema jde pěšky. Myslím si, že kromě bolesti břicha, jí trápí i otlačení. A tak na kopci provádíme pokus o seřízení sedla. Po několika pokusech ho vracíme do polohy, kde bylo, protože to tak bylo nejlepší. A zase kousek jedeme. Navigace pěkně naviguje, povídá mi, kam mám jet, je to paráda. Ještě kdyby se tak dalo nějak pomoci Lence a dojet kluky. A hele, oni na nás čekají. Tak to je paráda.

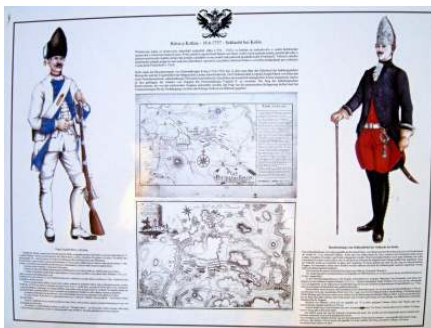
Jenomže kousek za místem čekání už Lenka nemůže vůbec. Vzal jsem ji na tažné lano a jedeme dál. Pánové na nás čekali v Křechoři na křižovatce. Naše souprava ani nezastavila a pokračovali jsme rovnou k památníku. Jo, má se na mysli ten, co je zasvěcen bitvě u Křechoře. Ten, co jsme ho objevili se Šnekem asi před dvěma lety. Za pár minut jsme u něj. Je pořád monumentální, ale... nějakí IDIOTI z něj ukradli bronzové tabule s nápisy, samotná velká bronzová písmena vypadá to, že jsou na řadě ostatní prvky. Co o bitvě samotné? Asi bude nejlepší se podívat na internet. My jsme si vše pověděli jen v obrysech a v kostce.

Dig.

Nikdy jsem tento název obce, u které byla nějaká bitva neslyšel, ale "vygoogloval" jsem, že se spíše uvádí, že to byla bitva u Kolína r.1757, kde se střetli Prusové a Rakušané a tito zvítězili. Padlo cca 22 tis. vojáků.

Sar.

A hurá na cestu. Opustili jsme Křečhoř a svištíme desítkou proti větru k Lipanům. Je to tu malinko zvlněné. Naštěstí je to tak, že když stoupáme do kopce, jsme v závětří.

Bohužel cestou z kopce se musí proti silnému větru šlapat. A tak jsme slunným dopolednem dojeli do Libodřic. Ty jsou zajímavé zajímavou stavbou, Gočárovou vilou.

Kubistická vila velkostatkáře Adolfa Bauera, dílo proslulého architekta Josefa Gočára (1880-1945) z let 1912-1914, vykoupěna r. 2002 a po rekonstrukci z let 2005-2008 jako ojedinělá památka v červenci 2008 zpřístupněna veřejnosti, v interiéru **muzeum** Josefa Gočára a galerie kubistického designu.

Jmenuje se Bauerova vila, ale na mapách ji lze najít i pod chybným názvem Gočárova.

Mis.

Nevypadá špatně. Akorát jsme tu blbě a muzeum je zavřené. Zato vím, co mě to včera večer táhlo na pokoj a co jsem to měl udělat. Lenka s sebou veze víno. Velmi dobré. Na viněťě má klokana. A tak jsme láhev odbrzdili zde na počest toho, že jsme tu. Fakt se povedlo. A to i navzdory tomu, že se Šnekovi nepodařilo přechíst vinětu. Je to tam prý německy a australsky...

Krásné, jedeme dál. Po pár kilometrech si opět připojuji Lenku. Jedeme si spolu, mezi námi je natažený špagát, je krásně, fouká protivítr. Dostali jsme se na kopec. Díky protivětru to moc nejelo. A tak se Lenka neodpojila a nechala si pomáhat i při sjezdu. Kousek dál čekali kluci. Projeli jsme kolem a vjeli do vesnice. Ne moc rychle. Asi tak 20 km/h. Najíždíme na můstek. Za ním je ostrá levá a trochu rozbitá silnice. Zároveň za zatáčkou se prohánějí na kolech místní kluci. Vybral jsem si optimální dráhu pro průjezd. Ano jede to dobře. Už jsem ze zatáčky venku, kluci mi uhýbají. Najednou slyším vykviknutí Lenky. Pohled do zrcátka. Ve stejném okamžiku dopad kola na zem a převalení se Lenky po asfaltu. Ostré brzdy. Stojím skoro okamžitě. Lenka se zvedá a vzlyká. Odstavuju Mašinku a jdu k Lence. Než jsem u ní, zvedla se a začala se zabývat kolem. Vzal jsem jí ho

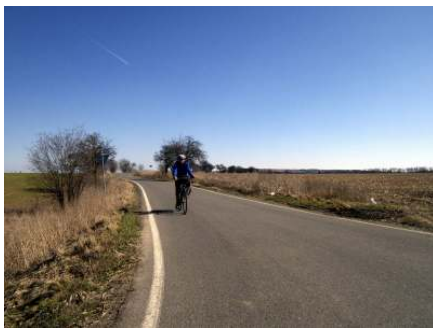
a odvedl ze silnice. Lenka si zatím našla místočko na obrubníku u chodníku, kde spočinula a rozbřečela se. Přijíždějí kluci. Původně si prý mysleli, že dáváme pauzu. Ale na takhle blbým místě? Pak jim došlo, co se stalo. Mezi tím se na bílých Lenčiných kalhotách objevila červená skvrna v oblasti levého kolena. Aha. Tak to by nešlo. Společnými silami jsme odhrnuli oděvní součástky a dostali se až na kůži. Přesněji na to, co z ní zbylo. Ta červená barva by nebyla tak hrozná. Horší je to modro, co se pod ní tvoří. Pro provizorní opravu jsme zvolili leukoplast. Akorát je složité z Lenky vypáčit, co jí ještě je. Z venku má na koleni rozbité kalhoty a na hrudníku zničenou šustákovou bundu. Aha. Má na krku foťák. Ten přežil bez jakékoliv známky poškození. A to i jeho futrál. Lenka tvrdí, že na hrudi nemá žádný problém. Nemá? A takhle zničená bunda? No, zkontrolujeme to večer. Přes hrozivost pádu to vypadá, že jí nic vážného není. Se vším může hýbat, nikde výrazná bolest. To je dobré. A teď kolo. Odraná pravá omotávka porvané čelo paluby, odřený plast na zrcátku. Činné ploše zrcátka nic není. A zkrivená řídítka. Nechápu... také prakticky žádné poškození.

Po odpočinku a stabilizaci Lenky pokračujeme v jízdě. Až do Lipan je to v Lenčině podání „indiánská jízda“ chvilku jde, chvilku se veze... v Lipanech zastavujeme na autobusové zastávce a dělíme se na ty, co se chtějí podívat na mohylu, která je dost do kopce, a na ty, kteří buď nemůžou a nezajímá je to, nebo tam už byli. Standa s Michalem odjíždějí. My konzumujeme jablko a Šnek leží a užívá si mikrosopánek.

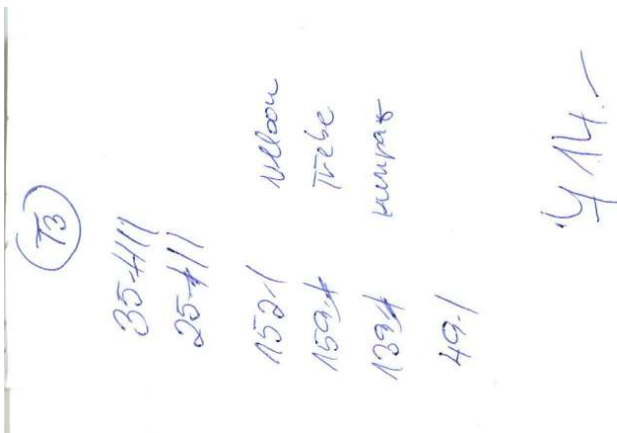

Ááá, hoši jsou už tady, pojedeme dál. Vzhledem k poškození Lenky budeme muset upravit trasu. Pojedeme do Českého Brodu na oběd a dál vlakem. Odpojuje se Standa, že na oběd nepotřebuje a chce jet až domů. Tak jo. Měj se pěkně a dobře dojed'. Jo, a až tam budeš, vyplni ten vítr...

My ostatní jsme za pár minut v Brodě.

Tady se ukázal Michal, že ví. Přímo a rovnou nás navedl do restaurace, o které já nevím. A byl to dobrý výběr. Zaparkovali jsme, usadili se v lokále, Lenka šla na toaletu přepudrovat nosík (pečlivě zkontrolovat co jí všechno je, kde je potlučená...). Než nám přinesli oběd, probrali jsme zase dění ve světě a okolí a bylo dobře. Na to sluníčko ven se moc dobře koukalo.

Po jídle se přesunujeme na nádraží. Michal nás taky opouští. Rozhodl se, že i on chce dojet po vlastní ose. Dig.

A bylo to správné rozhodnutí. Jelo se krásně, vítr už tolik nefíčel a do tmy jsem byl v pohodě doma. Moc pěkná cesta... Mis.

Rozloučili jsme se a vydali se po schodech do podchodu a po druhých na perón. A máme kliku, za 15 minut to jede. Protože to tu znám, mám trochu obavy o místa pro kola.

S dvouminutovým zpožděním přijel vlak. A skutečně, v oddíle pro kola je kočárek (s tím se nedá nic dělat, oddělení je společné) a také na sklopených sedačkách lidí. A ty vyhodit nelze. Podle přepravního řádu ČD platí, že když jde o vyhrazený oddíl, právo jej užít má ten, kdo jej obsadí dříve. Fakt teda nevím, na co tyto oddíly ČD budují. Nandali jsme kola do uličky u WC před schody do patra a v mezipatře zasedli sedačky.

Až do Prahy jsme nezávazně konverzovali. A těsně před vjezdem vlaku na Masaryčku přišel štíplístek. Byl trochu zmaten novým typem jízdenky, kterou jsme zakoupili v Brodě, ale pak se dal s námi do řeči. A to tak intenzivně, že zapomněl na

poplatek za kola. Na Masaryčce jsme vystoupili a přesunuli se na Hlavák. A tím to vlastně končí. Šnek dohonil vlak do Plzně, my zas metro na Háje.

A tím prohlašuji cesty pro letošní sezónu za otevřené.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
Praha	50	209	40,9	11,4	15 - 13

Co dodat? Jsem rád, že vyšlo počasí, jsem rád, že se nás zúčastnilo pět a hluboce smekám před Lenkou. V mých očích velmi vyrostla a udělám všechno pro to, aby pokračovala s námi v poznávání zdejších, i cizích, krajů v sedle kola.

A jak to vidíte vy?

Celková technická data:

Účast
Oficiálně priznaná
kilometráž

Pět votvíráků...: Šnek, Dig, Standa Michal a Lenka

104 km

Příště

Velikonoce

Trasa výpravy		
Praha	Kolín	
Kolín	Radovesnice I	
Radovesnice I	Křečhoř	
Lošany	Klášteří Skalice	
Chotouchov	Libodřice	
Košice	Bošice	
Chlístovice	Lipany	
Malešov	Vitice	
Kutná Hora	Český Brod	
Starý Kolín		Praha

Osoby, jejich zkratky a písmo:

Standa (Sar), Dig (Dig), Šnek (Šnk), Kacína (Jař), Jiné (doprovodný text, nebo text převzatý z jiných materiálů)

Obrazová příloha

České dráhy, a.s.

1154 ČD POP4105 36 9349 *0001-290 Kolin
 23.3.2012 18:50 16546
 Spoluzavazadlo

Osoby: 1 Třída: Km:

II 714849

Platí: od 23.03.12 do vyložení
 Jízdné: Kč 25,- (včetně DPH 14%)

Platí jen v tomto vlaku

Celkem: Kč 25,-
 (Hotově)

ČD 735-2-4116

II 7Km:850

ně DPH 14%)

ČD

*0459-825 BP 708388 Vydejna Praha Mas.nádr. 1417
 23.03.12 18:28

BP 708388

Sleva pro skupinu Jednoduchá	Osob 2 Třída 2 Km 44
---------------------------------	----------------------

Z Praha-Klánovice Sazba DPH 14%
 Do Kolin
 Přes Poříčany, Pečky

Platnost od 23.03.12 do 24.03.12 06:00

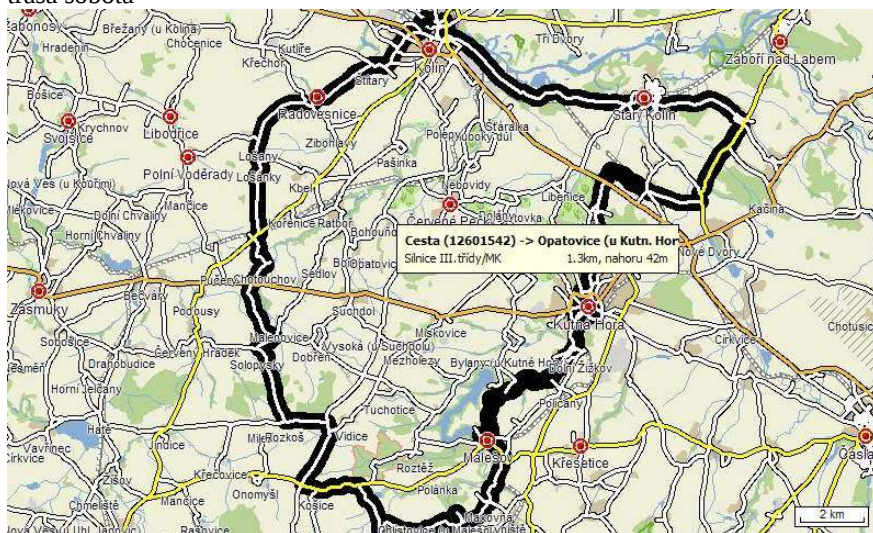
Hotově
 Kč 102,-

Sleva x % Druh

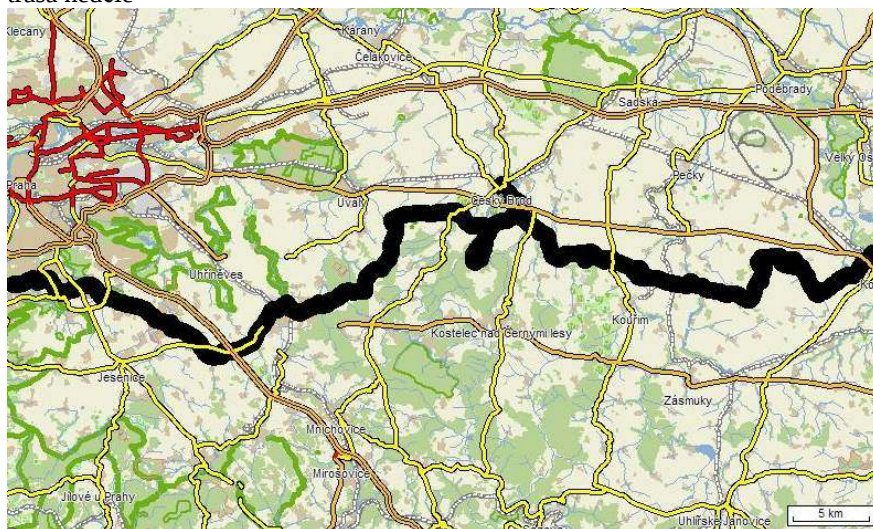
0735 2 4001

1154 - České dráhy, a.s.

trasa sobota

trasa neděle

© Hell's Tour_{club} 2012
Dig & Sar & Mis
Neprodejné
e-mail: dig@hellstourclub.eu